

Aj keď mu určite bolo občas smutno, že nemá kamarátov, pre neho dôležitejšie bolo to, čo chce Boh, než to, čo si o ňom myslia ostatní ľudia.“

Emilka sa nad tým hlboko zamyslela a potom úprimne priznala: „Obdivujem ho za to, že dokázal vydržať toľko výsmechu a urážok. Ja by som určite kvôli tomu plakala. Ja sa niekedy nahnevám a rozplačem za hocičo.“ Svieca jemne naklonila svoj plameň k víle: „Noe čerpal svoju silu z dôvery v Boha,“ vysvetľovala. „A tá dôvera sa mu vyplatila. Pretože len čo Noe so svojou rodinou a zvieratami nastúpil do archy, zo všetkých strán sa začala valiť voda, ktorá po niekoľkých dňoch pokryla celú zem. Noe a jeho rodina boli zachránení, ale aj tak boli všetci vystavení ťažkej skúške.“ „Akej skúške?“ zvedavo sa opýtala Emilka. „Museli čeliť vlastnému strachu. Všade ich obklopovala voda a tma, pretože nebo bolo zatiahnuté ťažkými mrakmi. A oni sa uprostred tej tmy v svojom korábe hojdali ako v maličkovej orechovej škrupinke a vôbec si neboli istí tým, ako to všetko dopadne.“

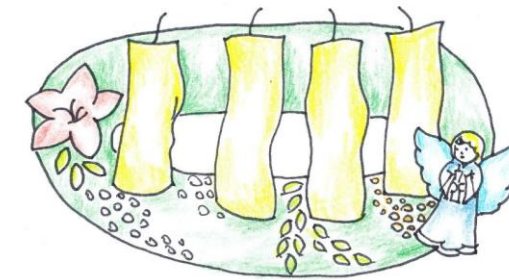
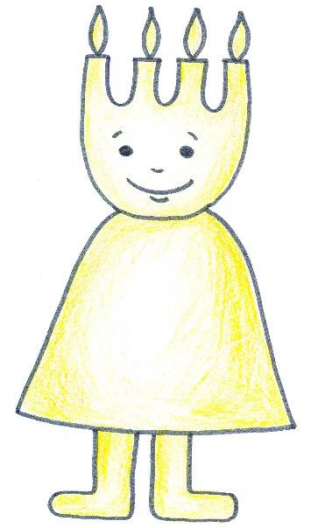
„To muselo byť strašné,“ zašepkala víla. „To určite bolo,“ potvrdila svieca. „No zapamätaj si, že oveľa strašnejšie ako sa plaviť po tmavých oceánoch, je žiť uprostred hriechu a nepravostí. A Noe to vedel a veril, že tak, ako ho predtým Boh vytrhol zo sveta zla a hriechu, tak teraz ho bezpečne vyvedie z tých vôd a tmy.“ „A naozaj to urobil?“ opýtala sa Emilka, ktorá s napätím očakávala, ako sa ten príbeh skončí. „Samozrejme. Keď prišiel správny čas a vody potopy opadli, Noe, jeho rodina a všetky zvieratá šťastne vystúpili z archy na súš. A potom Boh s Noemom uzavrel zmluvu a sľúbil, že už nikdy nezošle na svet potopu. Ako potvrdenie tejto dohody Boh spravil, že na nebi sa ukázala krásna dúha, ktorá sa svojimi koncami dotýkala zeme.“ „Jéj,“ Emilke sa rozžiarili oči. „Ja milujem dúhy! Nevedela som, že ich stvoril Boh,“ poznamenala prekvapene a na to sa ihneď ozval anjel: „Všetko, čo je dobré a krásne, pochádza od Boha.“ Víla sa usmiala na anjela: „Ďakujem, že si mi to pripomenul. A tebe,“ tu sa obrátila na sviecu, „ďakujem, že si mi vyrozprávala veľmi napínavý príbeh. Som rada, že mal šťastný koniec.“ Svieca sa ešte viac rozžiarila a povedala: „A práve preto, že mojím poslaním je šíriť tento príbeh, príbeh ktorý sa skončil uzavretím mierovej dohody medzi Bohom a ľuďmi, moje meno znie Pokoj. Chcela by som len ešte povedať, že Boh nikdy nesklame tých, ktorí mu dôverujú. Vždy dodrží svoj sľub. A teraz v tichosti počkajme, až príde čas mojej mladšej sestry, druhej adventnej sviece.“

Emilka s tým rada súhlasila. Chcela si trochu popremýšľať nad tým, čo počula. Chcela si to na vždy uchovať v svojom srdci a pamäti. Zo zamyslenia ju aj tento krát zase prebral ligot novej sviece. Tento krát však ju to už neprekvapovalo. Vedela, že prišiel čas na ďalší príbeh a o chvíľu sa naozaj ozval príjemný hlas. *(pokračovanie v ďalšom čísle)*

Autor textu: Mgr. Zofia Kytlic; Ilustrácie: Mgr. Mária Pauková; Technický redaktor: Mgr. Anna Záhradníková
Pre vlastnú potrebu vyrobila Starokatolícka cirkev na Slovensku, Chrenovská 15, 949 01 Nitra

Adventníček

Tak ako po každý rok Barborkina mama večer pred prvou adventnou nedeľou položila na jedálenský stôl adventný veniec so štyrmi sviecami. No a keď Barborka na ňom zbadala malého anjelika s veľkými krídlami a malou sviečkou v rukách, dostala skvelý nápad. Rozhodla sa, že na ten veniec ešte niečo pridá. Barborka totiž mala knižku na magnetky. Na jej stranách boli zobrazené krásne polia, lúky a lesy, po ktorých dievčatko mohlo voľne pohybovať roztomilými postavičkami škriatkov a víl. Barborkinou obľúbenou postavičkou bola víla Emilka a práve tú sa rozhodla premiestniť z lúky plnej kvetov na adventný veniec vedľa anjelika. „Veď aj Emilka má krídla tak ako ten anjelik!“ presviedčala maminku, ktorej sa ten nápad až tak veľmi nepozdával. „Nech aj ona si užije čaro Vianoc a adventu!“ naliehavo

pokračovala v presviedčaní a potom už jemnejším hlasom dodala: „Anjelika určite poteší, keď mu bude Emilka robiť spoločnosť. Veď nik nechce byť sám v tom najkrajšom období roka. Prosím...“ Maminka nakoniec súhlasila a Barborka zobrala Emilku, ktorá práve sladko spala na lupienkoch ruží a opatrne ju položila na ihličie adventného venca.

Celý dom bol zahalený do hlbokkej tmy a spánku, keď sa víla Emilka pomaly začala preberať zo svojich sladkých snov. Oči mala ešte zavreté, keď si zrazu uvedomila, že zo všetkých strán ju niečo pichá. „Že by som sa zošmykla z lupienkov ruží na jej trne?“ vyľakala sa víla a rýchlo otvorila oči. No keď to urobila, od prekvapenia, ktoré sa okamžite premenilo na strach, začala kričať: „Kde to som? Prečo nič nevidím?“ Našťastie na svoje otázky ihneď dostala odpoveď: „Nachádzaš sa na adventom venci a nič nevidíš preto, že teraz je noc. Jedna z najdlhších a najtmavších nocí v roku. Ale nič sa neboj, mám so sebou sviečku.“ Hlas prichádzal z blízka a znel veľmi priateľsky a upokojujúco. Emilka sa ešte nestihla ani nadýchnuť, keď pred sebou uvidela anjela s horiacou sviečkou. „Viem, že pochádzaš so sveta, kde stále svieti slnko, ale tmy sa nemusíš báť. Noc si zoberie aj ten najmenší plameň do svojho náručia a tíško mu vypráva svoje tajomné príbehy. S mesiacom zas rada skladá básne a s hviezdami tvorí tie najkrajšie piesne. A keď príde slnko, pokorne pred ním ustúpi.“ „Jéj!“ zvolala radostne Emilka „Ako krásne rozprávaš! Už sa vôbec nebojím a pani noc sa mi teraz zdá celkom milá a priateľská, hoci stále je vážna a tajomná. Prosím ťa, povedz mi ešte niečo. Som si istá, že vieš toho o veľa viac než ja.“

„Dobre.“ súhlasil anjel. „Nočná tma je dobrá a láskavá, pretože všetkým prináša pokoj a spánok. Ale zapamätaj si: tma, ktorá sa zmocní ľudského srdca dokáže byť zlá a hrozivá. Pred tou sa maj na pozore!“ „Nechápem o čom to hovoríš,“ zašepkala zase trochu vyľakaná Emilka. „Ako sa tma

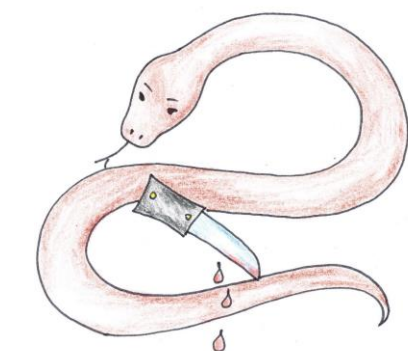
môže dostať do srdca?“ Anjel sa na ňu vážne zahľad a povedal: „Tou tmou myslím hriech. Ale najlepšie bude, keď ti všetko porozprávam od začiatku. Počúvaj:

Anjelikov príbeh

Kedysi dávno Boh, náš stvoriteľ, potom ako stvoril deň a noc, mesiac a hviezdy, oblohu a slnko, more a zem, zvieratá a rastliny, stvoril aj prvých ľudí, Adama a Evu. Veľmi sa na nich tešil a ešte pred tým ako sa objavili, pripravil pre nich Rajskú záhradu, ktorá sa volala Eden.“

„Záhradu?“ prerušila zvedavo Emilka. „Rástlo tam toľko kvetov ako na mojej lúke?“ Anjel sa usmial a povedal: „Rástlo ich tam oveľa viac a boli oveľa krajšie a voňavejšie.“ „Jéj, tak to by som chcela vidieť.“ Emilke sa od vzrušenia rozžiarili oči.

„Rajská záhrada,“ pokračoval anjel „bola tým najkrajším miestom na svete. Rástli v nej nielen kvety, ale aj stromy, ktoré rodili to najchutnejšie, najvýživnejšie a najšťavnotejšie ovocie. Žilo tam aj veľa zvierat, od najmenších až po tie najväčšie. Všetky milovali Adama a Evu a nikdy pred nimi neutekali. To boli krásne časy, svet vtedy nepoznal, čo sú to nešťastie, choroby a strach.“ Anjel zrazu zosmutnel a zdalo sa, že nad niečom premýšľa. „A čo sa stalo s tou záhradou, kde ju nájdem a ako to všetko súvisí s tou tmou, ktorá vstúpila do srdca ľudí?“ pýtala sa nedočkavo víla Emilka. Anjel si ťažko vzdychol a pokračoval v svojom rozprávaní: „Je to veľmi smutný príbeh a preto sa pokúsim ti ho povedať čo najkratšie. Adam a Eva sa v Rajskej záhrade mali ako v perinke. Boh ich veľmi miloval a dbal na to, aby im nič nechýbalo. Jediné, čo od nich chcel, bolo to, aby Mu dôverovali a dodržali jeden jediný príkaz. No oni sa dali prehovoriť hadom, Božím nepriateľom, aby ten príkaz porušili. Svojím činom všetko pokazili. Do ich srdca, v ktorých predtým bývala čistá láska, vstúpil hriech: strach, závisť, sebeckosť, pýcha... Boh ich preto musel vykázat zo záhrady Eden. Od tých čias už nikto do nej nevstúpil a ľudia začali viesť strastiplný život.“ Anjel zmlkol a smutne zvesil hlavu, no Emilka mu nedala vydýchnuť, pretože nahnevane vykričala: „No dovol, kvôli jednému neposlúchnutiu taký krutý trest!“ Teraz už aj anjel zvýšil hlas: „Lenže to nebolo hocijaké neposlúchnutie.

To bolo neposlúchnutie, ktoré zničilo ich srdca!“ „Nepreháňáš to trochu?“ nedala sa Emilka. „Ako jedno neposlúchnutie môže zničiť srdce?“ Anjel si opäť ťažko vzdychol a potom už pokojným hlasom povedal: „Pokúsim sa ti to vysvetliť tak, aby si to pochopila. V tvojom svete je veľa motýľov, však?“ „To áno.“ Pri spomienke na lúku sa Emilka až celá rozžiarila, no anjel ju nenechal dlho snívať: „Povedz mi, môžu sa motýle špliechať vo vode?“ „Jasne, že nie!“ vykričala zhrozená víla. „Čo si? Ved' voda by im zničila krídla.“ „No, tak teraz si predstav, že nejaký tvrdohlavec motýľ, aj napriek varovaniu ostatných, by si zaumienil, že skočí do potoka a okúpe sa. Keď to urobí, čo sa s ním potom stane?“ Emilka zarazene mlčala a anjel pokračoval: „Stane sa úbožiacom, ktorý sa už

nikdy nebude môcť v svetle slnka vznášať nad krásnymi kvetmi. Ostane žiť medzi koreňkami rastlín ako dáky chrobák.“ Emilka bola stále ticho a pozorne počúvala, čo hovorí anjel: „A niečo podobné sa stalo s Adamom a Evou. Zničili svoje puto s Bohom a dovolili, aby do ich srdca vstúpil hriech. A vieš, čo bolo na tom najhoršie?“ Emilka pokrútila hlavou, že nie. „Keďže boli prvými ľuďmi, budúcnosť celého ľudstva závisela od nich. Takže ich neposlúchnutie malo dopad na všetkých, ktorí prišli po nich. Všetci ľudia sa narodili mimo záhrady Eden a s pôvodným hriechom v srdci.“ „A čo je vlastne ten hriech?“ konečne sa ozvala Emilka. „Hriech to je zlo, ktoré od čias pádu Adama a Evy drieme v ľudskom srdci,“ vysvetľoval anjel. „Môže to byť napríklad sebeckosť, závisť alebo pýcha a keď človek dovolí, aby v ňom rástli ako burina v neudržiavanej záhrade, stane sa, že ho privedú k spáchaniu hrozného činu. Prvým človekom, ktorý sa dopustil takého hrozného činu bol Kain. Tak veľmi žiaril na svojho mladšieho brata Ábela, až ho nakoniec zabil.“ Keď to Emilka počula, začala veľmi plakať: „Nepáči sa mi tento príbeh. To všetko je veľmi smutné. Nedá sa to nejako napraviť?“ Anjel ju jemne pohladkal po vlasoch a povedal: „Boh sa o to stále snaží. Usiluje sa ľudí oslobodiť od hriechu. No dôležité je, aby sa o to usilovali aj oni. Ale o tom ti už porozprávajú štyri sestry.“ „Aké sestry?“ začudovala sa Emilka. „Štyri adventné sviece. Stoja tu na našom venci.“ „Ale ja nič nevidím,“ namietala víla Emilka. „Plameň mojej sviečky je príliš malý, aby som ti ich ukázal. Ale to nevadí, pretože oni samé sa ti budú postupne ukazovať a každá z nich ti vyrozpráva zaujímavý príbeh.“ Nejaký čas bolo úplné ticho. Emilka už nemala žiadne otázky a anjel nenašiel nič, čo by jej chcel ešte povedať. Stáli tam spolu jemne ožiarení svetlom anjelikovej sviečky, ale každý z nich bol pohrúžený do svojich vlastných myšlienok. No zrazu Emilka zbadala, že svetlo je už nielen medzi nimi, ale aj okolo nich. Zdvihla hlavu a nad sebou uvidela rovnú vysokú bielu sviecu. Svieca zdvorilo sklonila svoj plameň a povedala: „Vila Emilka, vitaj medzi nami. Som rada, že ti môžem porozprávať veľmi zaujímavý príbeh. Na jeho konci spoznáš aj moje meno. Usad' sa pohodlne a počúvaj:

Príbeh prvej adventnej sviece

Prešlo veľmi veľa rokov, odkedy Kain spáchal svoj zločin. Ľudia sa rozmnožili po celom svete a spolu s nimi bohužiaľ aj zlo. Nespravodlivosť, závisť, sebeckosť, násilie, vojny zamorili zem ako dáka choroba. To zlo bolo s každým dňom silnejšie. A preto sa Boh rozhodol, že to zlo musí zničiť.“ „Ako to chcel urobiť?“ vyzvedala Emilka. „Rozhodol sa, že na svet zošle potopu, to znamená také množstvo vody, ktoré pokryje celý zemský povrch, dokonca aj vysoké hory.“ „To znamená, že chcel vyhubiť všetkých ľudí?“ opýtala sa neisto Emilka. „Áno,“ potvrdila svieca. „Všetkých, okrem Noema a jeho rodiny.“ „A prečo práve jeho sa rozhodol Boh ušetriť?“ chcela vedieť víla, ktorej odľahlo, že aspoň niekto sa zachráni pred tou hroznou pohromou. „Preto, že bol iný ako ostatní,“ znela odpoveď. „Bol spravodlivý a čestný.“ „No dobre, ale ako ich Boh chcel zachrániť, keď všade mala byť voda?“ Emilka chcela mať o všetkom jasnú predstavu a svieca jej ihneď poskytla potrebné informácie: „Jednoducho. Boh povedal Noemovi, aby na kopci postavil archu - veľkú drevenú loď. Noe poslúchol Boha, pretože Mu dôveroval, ale v očiach ostatných ľudí vypadal ako blázon. Všetci sa mu smiali, že stavia koráb tak ďaleko od vody. Hlupáci nevedeli, že príde čas, keď tá voda bude úplne všade a pohlť všetko. No Noe napriek urážkam a ťažkostiam pokračoval vo svojej práci.